

Montreal, 2014. január 21. - **A kisgyermekes erőszakos viselkedése inkább genetikai okokkal függhet össze, kevésbé a környezetükben látott mintákkal**

- derült ki a Montreali Egyetem nagy szabású ikerkutatásából.

Eric Lacourse kutatócsoportja egyetértő és kétetértő ikrek szüleivel végzett vizsgálatot, hogy értékelje és összehasonlítsa gyermekeik viselkedését, környezetét és genetikai jellemzőit.

"A gének és a környezet elemzésével felfedeztük, hogy a korai genetikai tényezők döntően befolyásolják a fejlődést, nagyrészt magyarázatot adnak az erőszakos viselkedés fennmaradására és megváltozására" - idézte a Science Daily a Psychological Medicine című szaklapban ismertetett kutatás vezetőjének szavait.

Hozzátette: ez a genetikai háttér nem jelenti azt, hogy a gyermeki agresszió nem lehet változtatni, a viselkedést magyarázó ok-okozati láncban a genetikai tényezők mindig kölcsönhatásban állhatnak a környezeti okokkal.

Az elmúlt 25 év korai gyermekkorra irányuló kutatásait erősen befolyásolta a szociális tanulás elmélete. Az elmélet szerint az erőszakos viselkedést leginkább a környezet és a média által közvetített agresszív minták váltják ki.

A kora gyermekkori fizikai agressziót kutató vizsgálatokból azonban az derült ki, hogy az erőszakos viselkedés a csecsemőkorban kezdődik, csúcspontját pedig kettő és négyéves kor között éri el. Ugyanakkor ezek a kutatások azt is kimutatták, hogy idővel a környezeti hatások kiegyenlítődnek, és az egész életet vizsgáló, genetikai szempontokat is figyelembe vevő vizsgálatok szerint körülbelül 50 százalékban írható a számlájukra az agresszivitás.

"Mivel a kora gyermekkori hajlamok a szülőkből és a kortársakból negatív reakciókat válthatnak ki, ezért óvatosan kell kezelni a korai testi erőszakot. Akár a szülők, akár a társak erőszakos válaszreakciói a krónikus fizikai agresszió kialakulásához is vezethetnek" - tette hozzá Lacourse.